

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638212464/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

mølle. Beliggenheden var underlig romantisk. Det var et af de Steder, som den, der seer det første Gang, altid synes, at han har kjendt tidligere og bevaret i en dunkel Erindring. I de Dage, da den lille By var en mægtig Stad, da stolte Ridere og skjønn Damer færdedes i den, da Ridderborgen endnu knæjsede paa den store Bakke ved Søen, hvor de røde Stene hvert Aar bøje Plougjernets Kanter, da lystige Jægerskarer med klingende Horn jagede Vildtet i de vidtstrakte Skove, da havde den skjulte Vandmølle været paa sin Plads, og Møllereis Datter havde vel fra Dybet seet op efter de forbigående, lystige Jægere med de vajende Fjedre og de prægtige Dragter og maaskee mødt en af dem om Aftenen, naar Skyggerne faldt paa over Skovene og laa dobbelt skjulende over Møllen og de hvidskende Træer omkring den.

Nu laa den der skjult og stille, som om Tiden var gaaet fra den, halvt ubeboet, thi Skovbækkens Vand flød ikke længere rigeligt, dens Ejer passede kun daarligt sin Forretning og var ofte hele Uger borte, og Alt stod da lukket og øde, smuldrende langsomt hen med mangen ituslaaet Rude og enkelte Huler i Taget. Der herskede altid en særegen Stilhed over Stedet; dobbelt eensomt var der, naar Møllen ikke var igang, og Vandet eensformigt rislede afsted.

Oppe paa en af Skrænterne stod en Bænk. Træerne i den smalle, tilgroede Have havde man næsten ved sine Fødder. Her satte man sig et Øjeblik til Hvile. De to ældre Damer talte om Aftenens Skjønhed og Aftenluftens Farlighed og rejste sig snart for at gaae videre. Christian og Margrethe bleve siddende og betragtede Lysets Spil paa Træerne.

»Jeg kunde godt lide at boe i den Mølle, skjult og stille,« sagde Christian.

»Jeg ogsaa, naar, jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal udtrykke det, naar jeg først havde levet noget i Verden,« svarede Margrethe.

Han saae lidt forundret paa hende, ikke saameget over det Anstrøg af »Føleri«, som var udbredt over denne Yttring, som mere over det Blik, den lod ham kaste i hendes Tankegang. Hun var ellers altid saa underlig taus og tilbageholdende, og hendes Tanker vare en lukket Bog. Var det Aftenens drømmen-

de Skjønhed, der nu aabnede Sjælen, eller var det noget Mere?

»Men sec,« udbrod hun pludseligt, »der paa Vandledningens Kan: ligeved Hjulet, i Sprækken, troer jeg virkelig, at den samme Blomst staaer, som gamle Kirstine sagde, var en Lykkeblomst.«

Christian saae derhen. En stor, gammel Træledning førte den forbiløbende Bæks Vand fra Skrænten over et Stykke af den dybt liggende Have til Møllehjulet. Forskjellige Planter spirede frodigt i dens Revner, og blandt dem stod virkelig nogle, der ganske lignede den lille, tykbladede Plante, han havde ødelagt om Formiddagen. Rask sprang han op, svang sig over Stakittet, der var sat ved Skræntens Rand og traadte ud paa den glatte Vandledning. Den var bred nok til, at man kunde gaae derpaa, men der var en Afgrund — rigtignok af de smaae, til begge Sider.

»Hvor vil Du hen?« raabte Margrethe forfærdet.

»Jeg henter Lykkeblomsten,« svarede han.

»Nei, Du maa ikke, jeg vil ikke have det, Du kan falde ned.«

»Jeg vil gjøre godt igjen, hvad jeg forbrød iformiddags,« sagde han og gik langsomt et Par Skridt videre. Det saae virkelig farligt ud.

»Vend om, jeg beder Dig derom,« raabte Margrethe.

Der var Noget i den Tone, hvormed hun talte, som et Øjeblik lod Christian føle, at han kunde have vovet sit Liv for at skaffe hende Blomsten, men han vendte om.

»Det var smukt af Dig, at Du var saa lydig,« sagde Margrethe efter et Øjebliks Taushed.

De gik bort fra den skovomhegnede Vandmølle, som svøbtes i Aftenens drømmende Skygger, og ud paa den lyse, brede Vej, der førte til Byen, og paa hvilken de to ældre Damer saaes et Stykke iforvejen.

Sommeren leed mod Enden. En smuk Eftermiddag i Begyndelsen af September sad Kancelliraadens Familie og Konsistorialraadinden og hendes Datter i det store Lysthuus i Haven og drak Kaffe.